

Атанас Далчев

Пръстен

Изпроводи го до кръстопътя
и набожно го прекръсти пак,
сляха устни – и със взор помътен
го следя, докато падна мрак.

Тръгна си най-последно за дома
стройната и хубава мома.

Прекоси и мина през полетата,
слезе на затихналия път.
А като преди шумят дърветата
и нивята в тъмнината спят.

Но преди засмяната мома
вечер връщаше ли се сама?

И от скръб по него тя несетно
неговия пръстен изтърва;
трепнала, дири го дълго сетне
низ пръстта и сухата трева.

Де ще го намери в таз тъма
плахата и горестна мома?

Върна се без пръстен и разплакана.
Пръстена забрави сутринта.
Но напусто милия си чака тя
ден и нощ на пътната врата.

Без да иска, младата мома
го обручи с хладната земя.

1925 г.

КРАЙ

© 1925 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12109>]